

 Edebiyat Defteri

sessizlik.iyidir -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
20 Aralık 2019 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Deniz, Rüzgar ve Geride Kalan

Siyah demir kaplı tek katlı evin bulunduğu köşeden sahile inen sokağa indiğinde gördü uzun yıllar görmediği denizi ve ufkun maviliğini. Hiç heyecanlanmadı. Baktı. Hep hayal ettiği gibiydi. Teker teker kurduğu hayaller aklından akarken gözleri ufuktan sahile doğru iniyordu. Aklı bulanıklaştı. Yaklaştıkça geçmişinden korktu. Deniz kokusunu daha da içine çektikçe gözlerini kapatıp sessizce bekledikleri karanlık, yıldızsız kör geceler aklına geldi. Hiç becerememişti hatırladıklarını eskiden kalan varlığı olarak kabul etmeyi. Yürürken bacaklarının güçsüzleştiğini, tüm vücudundan bir titreme geçtiğini farketti ama yürüdü durmaksızın en son oturup onu kaybettiği banka doğru. Onu alan bu sahil tekrar geri vermezdi ancak acı hatırasını yaşatır, hayallerini alt üst ederdi. Ama olsundu. Ne farkı vardı ki korkarak yüzleşmenin korkusuzca saklanmaktan. Yaklaştı. Gözleri ağırlaştı. Gözleri ve burnundan tüm yüzüne yayılan bir ağırlık hissetti. Ağlayamadı. O bankı gördü. Hala eski görünümlü banktı. Tahtaları ıslak, şişmiş, yıpranmış haldeydi. En son onun elini tutuyordu. Sıkıca birbirlerine yaklaşmış adeta yapışık halde oturuyorlardı. Ta ki arkalarındaki aşklarına şahit ağacın büyük bir dalı kopup onun başına düşünceye kadar.

Sahipsiz Sırlar

Meslek hayatımın yedinci yılında yani bundan onsekiz yıl önce tayinimin Antalya da bir ilçeye çıktığını öğrenince eşim ve ben çok sevinmiş ve böyle bir yerde bulunacağımız için müthiş bir heyecan duymuştuk. Ne de olsa ikimiz de görev yerimin Doğu Anadolu'da bir yer olacağına kesin gözüyle bakarken Antalya'ya bağlı bir ilçede emniyet müdürlüğü görevine atanmak piyangoda büyük ikramiye yakalamak kadar şansımızın doruklara vardığı bir durumdu. Öylesine sevinmiştik ki hatta eşim, tayin haberinin ocak ayında gelmiş olmasına rağmen bulunduğumuz yerdeki dükkânlarda yeni mayo ve havlular araştırmaya başlamıştı. Her yıl hayallerini kurduğumuz ama üç kuruşluk gelirimizle bir türlü çıkamadığımız bir aylık Antalya tatili artık oniki ay boyunca bizimdi. Açıkçası ilk öğrendiğimde ben de eşim gibi hayallere kapılmıştım. Aksini bile düşünmüyorduk. Birkaç gün sonra benim ilkokulda kalma atlasımda yeni görev yerimi bulmaya çalıştım. Haritaya göre eğer dağların yeri hala değişmediyse bizim ilçe Torosların Anadolu'ya bakan taraflarında kurulmuş bir yerdirdi. Denize bir hayli uzaktı. Ben zaten tayinimin Doğu'ya değil de bu ilçeye çıktığı zaman tuhaf bir durumun olduğunu sezmiştim. Çünkü henüz şark hizmetimi yapmamıştım. Benimle birlikte göreve başlayanların çoğu, alışlagelmiş şark hizmetlerine başlayacaklardı. İşte bu tuhaf tayin işlemi yaşamımı olumlu yönde değiştiren olayların başlangıcıydı. Günler geçip de yeni görev yerime vardığımda ilçenin nüfusunun azlığını, diğer yerlerle karayolu bağlantısının zayıflığını, kültürel ve sanatsal etkinliklerin yetersizliğini gördükçe buranın şark hizmetini aratmayacağını fark ettim. Antalya'nın bir ilçesiydi fakat Antalya'nın merkezine dağlar tepeler aşır beş saatte ancak ulaşılabilirdi. İnsanları o kadar uysal, birbiriyle iyi anlaşabilen birbirini tanıyan kişilerdi ki kötüler aralarında barınmıyordu. Öyle ki emniyet teşkilatımız için söylenecek tek bir söz vardı: Sinek avlıyorduk. Günlerin monoton bir şekilde geçtiği bu ilçede bizim gibi uzaklardan gelmiş ve buraya yerleşmiş son derece kültürlü çağdaş bir yazar vardı. Adı Ziya Yılmaz'dı. Bu adı tanıyordum. Bir iki tane romanı, birkaç hikaye kitabı, gazetelerde yayımlanmış siyasi makaleleri, tiyatro eleştirileri ve benim de okuduğum felsefe içerikli bir kitabı vardı. Bir solukta okunan, düşünce bakımından zengin ve tutarlı, anlatmak istediğini belli bir okur kitlesini hedeflemeden anlatan bir tarzı vardı. Onunla ilk kez belediye tiyatrosunun ara sıra sahnelendiği oyunlardan birisini izlemeye gittiğim akşam karşılaştım. Ziya Yılmaz oyunun yazarı ve yönetmeniydi. Bir yazarın bu ilçeye taşındığı duyulduğu zamandan beri belediye tiyatrosuna yardımlarda bulunmuş, çeşitli oyunlar yazmış ve yönetmişti. Tüm edebi yarışmalarda da jüri heyetlerinde aranan isim olmuştu. Burada el üstünde tutulan, hatırı sayılır kişilerdendi. Belediye başkanı ondan övgüyle söz ediyor adeta o olmadan önce köy hayatı yaşadıklarını şimdi hiç değilse yılda birkaç kez bu tür oyunlarla sanatın büyüklü havasını duyumsadıklarını söylüyordu. O akşamki gösterimin ardından yanımda oturan belediye başkanı beni Ziya Yılmaz ile tanıştırdı. Orta boylu, saçları ağarmaya başlamış ama dinç ve sağlıklı bir görünümü vardı. Oyun için tebrik ettiğimde çok mütevazı davranmış, yüzünün kızaracağını anlayıp başını önüne eğmişti. Ben de O'nu bu halden kurtarmak için konuyu değiştirmiştim. Oldukça sıcak, konuşanın sözlerini kesmemeye özen gösteren, dikkatle dinleyen, karşısındakine saygı duyduğunu hissettiren, hitap tarzı oturaklı, konuyu fazla dallandırıp budaklandırmadan anlatan, ağırbaşlı, ciddi bir kişilikti. Sonraki günlerde birçok kez onunla birlikte sohbet ettik. Hatta makam odamda beni ziyarete geldiği bile oluyordu. Artık eşlerimiz de birbirlerini tanıyor bazen akşam yemeklerini beraber yiyorduk. Onunla konuşmalarımızda bana hep yeni yazacağı hikâye, roman veya oyunlardan bahseder, onlar hakkında eleştirilerimi öğrenmek isterdi. Bu doğrultuda yazdıklarını bana okutur "Beni elinden geldiği kadar eleştir, buna ihtiyacım var, sen ve senin gibiler burada azsınız, sizlerden eserlerim hakkında olabildiğince görüş edinmeliyim" derdi. Ben de bu küçük yerdeki görevimin pek yoğun olmamasını fırsat bilip onun eserlerine katkıda bulunmak için elimden geleni yapardım. Yaptıklarım benim de hoşuma giderdi. Sanat öylesine büyüleyicidir ki içine girdikçe yeni yeni dünyaların, hislerin ve onların ruhunuza yaşattığı hazların verdiği sevinç ve coşku sizi çevrenize, işinize ve en önemlisi kendinize daha çok bağlar. Ziya Yılmaz'a yardım ederken biraz da olsun sanatın bir ucundan tutmakla memuriyet nerdeyse ikinci işim olmuş, yaşamın güzel ve zevkli bir uğraş olduğunu duyumsamıştım.

Günlerim Ziya Yılmaz sayesinde sıra dışı bir ivmeyle yol alıyor, ilk zamanlar küçük ve sıkıcı bulduğum bu ilçeyi artık daha çok seviyordum. İlk geldiğim zaman büyük bir köy görünümündeki ilçenin kendisini bana bu kadar çok sevdireceğini hiç aklıma getirmemiştim. Her ne kadar dışarıdan gelenler için görünüşte pek ilgi çekmese bile bir sanatçı için değişik duyguların özünün kavranabilmesi bakımından ideal bir yerdirdi. Bizim Ziya Yılmaz'ın neden burada yaşamayı seçmiş olduğunu yavaş yavaş anlayabiliyordum. Nedendir bilinmez ama orada yalnız yaşayan insanların yalnızlığı kendilerine arkadaş edinebildiklerini, kendileriyle daha barışık bir şekilde yaşadıklarını gördüm. Sanki hepsi birer sanatçıydı ve o büyük köyü duygularıyla, anılarıyla kendileri inşa etmişlerdi. Kuşkusuz bu sanatçıların ustası bizim Ziya Yılmaz'dı. Onunla beraber sokakta yürürken gelip geçenlerin Ona bakışlarını, konuştukları konulardaki seviyeyi fark etmemek imkânsızdı. Neyse üstat Ziya Yılmaz'ın ben oradayken çıkardığı üç kitabı da sanat çevrelerinde başarıyla adından söz ettirdi. Zaten bu üç kitap yayımlanmış son kitapları oldu. Bir gün çalışma odasında ölü olarak bulundu. Onu en son ölümünden on beş gün önce görmüştüm. Anlaşılan yine önemli bir konu üzerinde çalışıyor odasından bile çıkmıyordu. Daha evvel birçok kez odasında kapanıp günlerce çıkmadığını biliyordum. Böyle zamanlarda eşim bile onu rahatsız etmemeye çalışır, mümkün olduğu kadar eve misafir de kabul etmezdi. Dostum Ziya odasına kapandı mı anlardık ki O rahatsız edilmemeli. Ona yapılacak en büyük yardım O kendine gelinceye kadar onunla konuşmamaktı. Bu tür anlarda bazen gece geç saatlerde dışarıda dolaşmaya çıktığını eşimden duymuştum. Dolaşmaya çıkar ve sabaha karşı eve dönmüş. Hatta bir keresinde Antalya yolu boyunca epeyi bir mesafe yürümüş, yolda yorgun düşmüş, tesadüfen oradan geçen bir polis otosuna kendisini evine bırakmasını rica ettiğini bana o

otodaki meslektaşlarımdan birisi bildirmişti.

Öldüğü zaman da çalışma odasına kapandığı dönemlerden biriydi. O gün eşi bizim evdeydi. Akşam eve dönüp de sanatçı dostuma yemeğini vermek için odasına girdiğinde onun gövdesi masaya dayanmış, başı önüne eğilmiş cansız duran bedeniyle karşılaşmış. Telefonu açtığımda karşı taraftaki korku, telaş ve hıçkırıklar içindeki sesin Nevin Hanım'ın olduğunu anladım. Ne olduğunu bana güç de olsa anlattıktan sonra apar topar onların evine vardık. Odaya ilk girdiğimde çok sevdiğim bir dostumun ölmüş olmasının üzüntüsünü o telaşlı halimle ancak kavrayabildim. Nevin Hanım'ın ağlaması durmaksızın devam ediyordu. Ardından korkuyla karışık bir heyecan duyumsadım. Dostumun ölmemiş olabileceğini bile aklıma getirdim. Masanın bulunduğu yere baktım ve çok sevdiğim dostumun, üstat Ziya'nın cansız bedeni oracıkta duruyordu. Üzerime büyük bir yorgunluk çöktü. İlk anda öne doğru adım bile atamadım. Gözlerimi onun cansız, o anda trajik bir duruşu olan bedenine odaklamış sadece bakıyordum. Biraz sonra gözlerimi masaya doğru kaydırdım. İkinci bir şoku da orada geçirdim. Çünkü benim geçen sene ona hediye ettiğim Emniyet Teşkilatına ait tabanca masanın sol tarafında, dağınık haldeki kağıt ve kitapların üstündeydi. Tabancayı bakışlarımla o kadar büyütmişüm ki onun baskısı beynime bir ağrı olarak saplandı kaldı. İntihar etmesi ve özellikle de benim hediyem olan tabancayla intihar etmesi kendimi adam öldürmüşüm gibi suçlu hissetmeme sebep oldu. Yüreğim daralmaya, etraftaki sesler zihnimde karışmaya başladı. Yavaş yavaş masaya ilerledim. Sağa baktım, sola baktım ama yerde veya onun üstünde tek bir damla kan görmedim. Demek ki intihar etmemişti. Normal bir ölümdü. Az önceki suçluluğun yerini(e) tuhaf bir ferahlık aldı(çöktü). Odaya girdiğim anda kaybolan bilincim yerine gelmişti. Kendimi toparladım. Eşime Nevin Hanım'ı başka bir odaya götürmesini söyledim. Nevin Hanım gerçekten bitkin bir haldeydi. Onlar odadan çıktıktan sonra dostumun nabzını kontrol ettim, kulağımı kalbine dayadım. Ses yoktu. Vücudu soğuktu. Derideki ölü lekeleri hafifçe belirginleşmeye başlamıştı. Gözlerde yumuşama ve bulanıklık fark edilir haldeydi. Kasları gevşemiş ve eklemelerde de katılaşma başlamıştı. Demek ki öleli fazla olmamıştı. En fazla altı saat önce ölmüş olabilirdi. Akademi de öğrendiğim bu bilgileri bir gün onun üzerinde de tatbik edeceğim hiç aklıma gelmezdi doğrusu. Birkaç dakika sonra doktor geldi. Herhalde Nevin Hanım bizi aradıktan sonra doktoru da bir ümit vardır diye aramıştı. Doktor muayene ettikten sonra kalp krizinden öldüğünü açıkladı. Peki o tabanca, her zaman masasının çekmecesinde olduğu halde o gün neden masanın üstündeydi. Cenaze işlemlerini tamamladık, rahmetliyi toprağa verdik, yaklaşık bir ay sonra Nevin Hanım bana rahmetlinin günlüğünü getirdi. Ben de hemen okudum. Yazılanlarda, kendi ruh yapısını anlatan, benim aklımdaki birçok soruya ışık tutan kısımlar vardı. Rahmetlinin ölmeden birkaç ay önce yazmaya başladığı bir durum her şeyi açıklıyordu. Yazdıklarının önemli bir bölümü şöyleydi:

16 Kasım: Kimsin sen. Üç dört gündür seni görüyorum. Buralarda o yanındaki küçük çocukla daha yeni peydah oldunuz. Bana bazen öyle tanıdık birisi gibi?? geliyorsun ki sanki beni tanıyormuşsun da arayıp beni bulmuşsun gibi?? bir his var içimde. Güzellliğini o mütevazı yürüyüşün ve hareketlerin yok ediyor farkında değilsin. Sende ayrı bir hava var. Bugüne kadar hikâyelerime gerçek hayattan birçok insanı kahraman olarak seçtim ama senin gibi farklısına ilk kez rastladım. Seni buraya, karşımızdaki eve gönderen güç herhalde seni bir hikâyeme kahraman etmem için gönderdi. Geçen gün sen evden elinde çocuğunla çıkınca hemen ben de dışarı fırladım. Burada seni takip ettiğimden kim şüphelenir ki. Başladım peşinden yürümeye. Bir ara arkanı döndün ve beni gördün. Vücudunun ürperdiğini, heyecanlanıp paniğe kapıldığını hissettim. Sonra birkaç adım daha yürüyüp önüne ilk çıkan üç katlı bir apartmanın içine girdin. Eminim ki beni atlatmak için oraya girdin. Çünkü az ilerideki tanıdığım bir dükkânın içinden senin girdiğin apartmanı gözlemeye başladım. Birkaç dakika sonra apartmanın kapısı açıldı. Dışarı çıktın, etrafına bakındın, beni atlattığını düşünüp yoluna devam ettin. Daha fazla ürkütmemek için seni daha fazla takip etmedim...

22 Kasım: Tek katlı evimin bahçesinde biraz temizlik yaparken senin evinin kapısı açıldı. Beni gördün. Dünkü gibi tekrar içeri girmedin. Kapıyı yavaşça kilitledikten ve kapının kilitlenip kilitlenmediğini kontrol etmek için kapıyı ittikten sonra çocuğunun kolundan tuttu ve tek katlı evinin pencerelerinden içeriye bakarak evin arka tarafına dolandın. Pencereden içeriye neden baktın? Bir şey mi gizliyorsun, onu mu kontrol ettin bilmiyorum fakat seni takip etmemem için evin arkasına geçip oradan azıcık yürüyüp normal yola girdiğinden adım gibi eminim...

12 Aralık: İki gündür yoksun.

13 Aralık: Bu sabah bahçeden senin evine bakarken perdenin kımıldadığını gördüm. Demek görünmediğin üç gün boyunca evdeydin. Pes doğrusu akşam ışığı bile yakmadın.

19 Aralık: Bugün dışarıda seninle ilk kez göz göze geldik. Küçümseyici bir bakış fırlattıktan sonra sinirli sinirli çocuğunu çekiştirerek çıktın gittin. Kusura bakma seni iyice çözmek gerek. Bu gidişle sen bana dünyanın en güzel hikâyesini yazdıracaksın. Seni biraz rahatsız edeceğim fakat bunu yapmam gerekiyor. Bir de ayrı bir konu var. Ben sanki seni uzun yıllar önce görmüş gibiyim. Sen de beni biliyorsun. Benden rahatsız oluyormuşsun gibi tavırların var. Fakat bana ne bir söz söylüyorsun ne de rahatsızlık verdiğim için beni polise şikâyet ediyorsun. Benden rahatsızsın. Bunu belli ediyorsun ama neden çoğu kez ben bu bahçedeyken sen de dışarı çıkıp evin arkasını dolanıp gidiyorsun. Ben bahçe de 24 saat kalmıyorum ki. Benim içeri girmemi bekleyebilirsin. Yoksa işlerin çok mu acil? Tam saatinde varman gereken bir yere mi gidiyorsun? Ben senden çok şüpheleniyorum haberin olsun!

9 Ocak: On iki gündür çalışma odama kapandım. Yeni kitabımla uğraşıyorum. Perdem senin evini görebileceğim kadar açık. Dün seni yine dışarı çıkarken gördüm. Hatta beni günlerdir görmedin; özlemiş olacaksın ki evime doğru baktın. Gün boyunca senin o masum kaçamak bakışına güldüm durdum.

12 Ocak: Senin bu gizemli halin yeni hikâyem için seni seçmeme neden oldu. Aradan kaç ay geçti ama hala seni çözemedim. Bu işin en zevkli yanı bu işte. Tanımak, öğrenmek için aylarca çırpınır durursun. Ama seninle ilgili bir

arpa boyu yol alabilmiş değilim. Ama bütün kabahat eşimde. Neden karşı komşumuza ziyarete gitmez ki. Ondan bugüne kadar seninle ilgili daha hiçbir şey duymadım. O seni hiç fark etmedi galiba. Tabi fark etmez. Sen de bu gizem olduktan sonra. Aslında bu gizemli, uzak yanın karşı konulmaz bir çekicilik katıyor sana. Dünyada biricik eşim, Nevinciğim olmasa herhalde sana âşık olurum. Ya da ne bileyim belki de biraz zayıf düşünüyorum. Neyse eşim senin hakkında bir şey söylemediği için ben de ona seninle ilgili bir şey demedim. Aslında eşime senin hakkında danışmadan kendi kafamı kurcalamam daha yararlı. Seninle ilgili aklıma neler gelmiyor ki. Hatta senin bir ajan olduğunu da düşündüm. Çünkü siyasi yazılarımda devletin beni izlemesini gerektirecek; rahatsız edici düşünceler öne sürdüğümü biliyorum. O yüzden sen bir ajan olabilir misin? Çocuklu bir ajan! Gülsem mi ağlasam mı? Devlet bu. Ajanına çocuk ajan tahsis etmiş olabilir. Ben bilmezmiyim onların nasıl düşündüklerini. Ama sonra senin bir ajan olamayacak kadar beceriksiz hareket ettiğinin farkına vardım.

15 Ocak: Sen ne merhametsiz kadınsın. Çocuğunun yüzüne bir kez olsun gülmüyorsun. O çocuk da zavallı senden korkusundan bir şey de isteyemiyor. Peki, sen ve çocuk iki kişisiniz ama bu çocuğun babası nerde. Yoksa sen boşandın da buraya mı taşındın. Doğrudur senin bu yaşam tarzına ve hareketlerine kim dayanır. Sen kocanın yüzüne karşı da bir kez gülmemişsindir. Belki de ben yanılıyorum. Kocan seni terk etti, onun üzüntüsü ve ızdırabından bu hallere düştün. Herhalde o yüzden bana nefretle bakıyorsun. İlahi sen, çok komiksin doğrusu! Sen şimdi onun intikamını da benden almaya kalkarsın. Kimbilir, belki beni öldürürsün. Beni öldürecek sen eğer; n'olur seninle ilgili hikayemi yazdıktan sonra öldür. Bak eğer yazmadan beni öldürürsen sana çok kırılırım, haberin olsun...

22 Ocak: Bu akşam odamın ışıklarını söndürdüm, perdeyi araladım, yine senin evini izliyorum. Bunca zamandır seni izliyorum. İlk kez bugün evinde senden başka biri var. Perdeye yaklaştığın zaman seni her zamanki gibi bağladığın saçlarından tanıyorum. Öteki de yanına yaklaştı. Senden biraz uzun. Ara sıra senin kollarından ve omzundan tutuyor. Sen onu itiyorsun. Sanırım o bir erkek. Senin kocan mı yoksa. Demek sana geri döndü. Görebildiğim ve anlayabildiğim kadarıyla aranızda şiddetli bir tartışma geçiyor...

23 Ocak: Gece boyunca sizi izledim. Sabaha karşı uyuyakalmışım. Öğleden sonra yine odamın aynı yerinden seni çocuğunla beraber elinde siyah, büyük, sağlam bir torbayla çıkarken gördüm. Çok tedirgin ve ürkeksin. Ara sıra torbaya bir göz atıyorsun. Torbayı saklamak ister gibi bir halin var. Yine evin arkasından gidiyorsun.

24 Ocak: Akşam saat onbir gibi yine elinde aynı tür bir torba var. Gecenin karanlığı sana cesaret veriyor ki dünkü tedirgin ve ürkek halin yok. Olmayan bir şey daha var. Çocuk yanında değil. Uyuyor herhalde. Kapıyı sıkıca kilitledin.

27 Ocak: Dün bahçemdeyken seni yine torbayla çıkarken gördüm. Allah aşkına nedir günlerdir bu torbalar. Sen gidince senin evine doğru gidiyorum. Geri dönersin diye de endişeliyim. Korka korka evinin kapısına geldim. Kapıyı kilitlerken torbayı koyduğun yere baktım. Hafif bir kırmızılık var. Ayakkabıyla basılmış ve etrafa ayak izleriyle birlikte bulaşmış. İrkildim. Ürperdim. Gördüğüm şey ben de evime dönüp saklanma gereksinimi uyandırdı, ama içimden bir ses evinin penceresinden içeri bakmamı söyledi. Öyle yaptım. Beyaz tül perdelerden görüldüğü kadarıyla evinde normal eşyalar var. Hepsini de yerli yerinde. Dağınıklık yok.

28 Ocak: Birkaç gün önce evde tartıştığın adamı öldürdün. Mutlaka böyle oldu. Öldürdün. Cesedini parçaladın ve günlerdir parçalanmış cesedi o torbalarla bir yere götürüp yok ediyorsun değil mi? Senin hakkında düşündüklerim yavaş yavaş gerçek olmaya başladı. Herhalde sırada ben varım. Onu öldürürken seni görmediğimi biliyorsun dimi. Ben hiçbir şey görmedim. Fakat bunu sana nasıl anlatacağım. Sen benim hergün evini gözlediğimi biliyorsun. İyi öldür beni. Napalım. Seni yeterince rahatsız ettim zaten...

12 Şubat: Artık dışarı çıktığın günlerde evine geç dönüyorsun. Dün akşam odamın ışığını kapattım. Senin evini gözlerken yolun, benim evime yakın tarafından doğru evime baka baka sen geldin. Bahçe kapısında durup güzelce benim evimi süzdün. Yan odada gördüğün ışığa epeyi bir baktıktan sonra benim odamı gözledin. Bahçeye girmek ister gibi bir halin vardı. Elini duvara yasladın. Yaklaşık iki dakika süren bu bakışın ani bir geri dönüş hareketiyle son buldu. Hızlıca evine gittin. Işıklarını hiç yakmadın. Hakkımda tuhaf şeyler düşündüğünü seziyorum.

13 Şubat: Gece saat onikiye doğru sen yine dışarıdan geliyorsun. Benim evime bakacağını biliyorum. O yüzden bu sefer daha yakından izlemen için bahçe kapısını açık bıraktım. Kapıda durdun. İçeri girip girmemekte tereddüt ettin. Yoldan geçen biri olup olmadığını kontrol ettin. Usulca, gözlerini pencereme dikerek içeri girdin. Odam karanlık. Perdeyi seni rahatça görebilmek için hafifçe aralamıştım. Oraya yaklaştın. Belki o aralıktan içeri bakacaksın. Sen bakmaya başlamadan evvel camları dışarıdan içeriye süzülen ışıktaki parlamaları düşünceyle gözlüğümü çıkardım. Öyle vahşice içeriye baktın ki aslanın önünden kaçan bir ceylan gibi heyecandan ve korkudan nefes nefese kaldım. Birkaç saniyelik bakışın bana o kadar uzun geldi ki kalbim küt küt atmaya, göğsümü zorlamaya başladı. Bu vahşice bakışın hemen ardından hemen eve döndün.

19 Şubat: Artık iyice yüzüzsüleştin. Biliyorum beni öldürmek istiyorsun. Fakat sen beni öldürmeden, senin bana baktığın zamanlarda sıkıntımın ve korkumdan kendiliğimden öleceğim nerdeyse. Yani elini biraz çabuk tut. Artık eşimin evde olmadığı günleri takip edip ara sıra gündüzleri de bahçeme girip odamı gözölüyorsun. O anlarda ben genellikle masamda oluyorum. Örneğin bugün eşim evde yoktu. Birkaç gündür odamdan çıkmıyorum. Önemli bir konu üzerinde çalışıyorum. Saat üç gibi bir şeyler yazarken düşünmek için kafamı kaldırdım. Pencereye baktım. Tüm vücudum dehşet verici bir korkuyla irkildi. Ne zamandır beni izliyordun bilmiyorum ama benim seni fark ettiğimi görünce hemen kaçtın. Ben o perdeyi gece senin evini izledikten sonra nasıl oldu da kapatmayı unuttum. Her zaman seni izlediğim o perde aralığından bugün sen beni izlemiştin. Sen bana iyice korku vermeye başladın. O yüzden

dostum Cemal'in bana hediyesi olan tabancayı masamın alt çekmecesinden çıkardım. Artık masamın üstünde duruyor. Ne olur ne olmaz. Sen tehlikli bir dışısın.

23 Şubat: Masada çalışıyorum. Ara sıra pencereye bakıyorum. Bugün eşim evde değil. Her an penceremin önüne damlayabilirsin. Sıkıntıdan patladım. En sonunda geldin. Yine aynı yerde durdun. Bu kez akıllılık edip perdeyi kapatmıştım. Ah, zavallım benim, içeriyi görmekte zorlanıyorsun. Elindeki siyah deri kol çantayı pencerenin önüne koydun. Odanın içinde bakmadık yer bırakmadın. Perdeden doğru düzgün bir şey görebiliyormusun bilmiyorum ama bakarken ara sıra pencerenin önüne koyduğun çantana göz atman beni şüphelendirdi. Ne olabilirdi ki onun içinde. Bana bir şey mi bırakacaksın yoksa. Yahut da bir tabanca mı var onun içinde. Beni öldürecekmiş bu kesin. Ya da çantada camı açmaya yarayan bir alet mi var? Tabanca olması daha yüksek bir ihtimal. Kalbim sürekli çarpıyor. O kadar şiddetli çarpıyor ki göğsüm sıkışıyor ve bu da yetmiyor öyle güçlü bir kalp çarpıntısı ki başım bile sallanıyor. Çantaya dördüncü kez baktığın anda sağ elimi tabancamın üzerine koydum. Hadi bakalım kim daha iyi nişancı. Sana şunu söyleyeyim, askerde ben hiç isabetli bir atış yapmamıştım. Senin torbalarla dışarı taşıdığın cesede bakılırsa sen daha soğukkanlısın. İlk atışta olmasa bile ikincide kesinlikle alınımdan vurursun beni. Belki de sen beni vurana kadar zayıflayan kalbim öldürür beni. Sen kurbanlarını hep böyle yavaş yavaş acı çektirerek mi öldürürsün. Günlerce penceremden baktın. Çantayı hiç oraya koymamıştın. Bugün bir basamak daha ilerledin ve çantayı oraya yerleştirdin. İçine baktın. Sanırım tabancayı nasıl daha kolay çıkarabileceğini kavramaya çalışıyorsun. Birkaç gün sonra da benim korkularıma sonsuza dek son vereceksin. Beni kesinlikle öldürmeyi düşünüyorsun. Çantada başka ne olabilir. Camın önüne bana hediye mi bırakacaksın? Elbette böyle bir şey değil. Öldürecekmiş biliyorum. Bir an önce yap bunu. Artık kalbim, sen pencerenin önündeyken hep göğsümü sıkıştırıyor.

25 Şubat: İki gündür pencerenin önüne koyduğun çantana bakmakla kalmıyorsun üstelik elini çantanın içine atıp öylece bekliyorsun... Yahu senin çocuğun nerde? Yoksa ona da mı kıydın? Belki de cinayetlerine ayak bağı olduğunu düşünüp onu da öldürmüşsündür. Hem onun cesedini ortadan kaldırmak daha kolay olur. Ya da ne bileyim anaokuluna mı verdin yoksa. Tanıdığım bir yer var, oraya verseydin keşke.

Yazar dostum Ziya'nın tuttuğu bu günlük bana her şeyi açıklıyordu. Tahminlerime göre öldüğü gün olan 27 Şubat günü o kadını yine görmüş ve kadın çantadan bir şey çıkarırken bunu tabanca sanmış ve kalbine artık yenik düşmüştü. Çok yazık doğrusu. Ölüm anı muhtemelen böyle gerçekleşti. Fakat bu olayda bir tuhaflık sezmiştim. Rahmetlinin bahsettiğine göre bu kadın karşılarındaki evde oturuyordu. Karşı evde oturanın kim olduğunu araştırdım. Nevin Hanım'ın söylediğine ve çevreden edindiğim bilgilere göre karşıdaki evde öyle bir kadın oturmuyordu. Ev sahibi Almanya da çalışan bir işçiydi. Her yıl yaz aylarında ailesiyle beraber tatile gelirler ve bir ay kadar kalıp dönerlermiş. Akralarından hiçbirisi de kışın bu evde kalmazmış. Bu aile yaz tatiline geldiğinde onlarla görüştüm. Evin anahtarı sadece kendilerinde olduğu gibi kimseye de o kış kalması için anahtarı vermemişler. Anlaşılan rahmetlinin anlattığı gibi bir kadın ve çocuk yoktu. En önce bunu hikâyeleri için kendi geliştirdiği bir teknik olduğunu düşündüm. Fakat eski günlükleriyle beraber okuduğum bu son günlüğü İzmir'deki bir psikolog arkadaşşıma gönderdiğimde rahmetlinin çok tehlikli bir ruh hastalığının olduğu ve bu hastalık neticesinde bu tür olayları ve şüpheleri zihninde yaratabileceği gerçeğini öğrenmek, onun hakkındaki üzüntümü bir kat daha arttırdı. İşin en ilginç tarafı bu kadını kimse bilmiyordu. Rahmetli ise onu bir yerden tanıdığını yazmıştı. Evet o kadını tanıyordu. Rahmetlinin zihninde yarattığı bu kadın ondokuz-yirmibir yaşları arasında, o zamanki günlüğünde sıkça sözettığı birisiydi. O yıllarda kadının çocuğu yine vardı. Üstelik o dönem kadın daha sevimli, cana yakın, insancıl biriydi. Onu ilk romanının kahramanı olarak tasarlamıştı. Ama bir türlü bu romanı yazamamıştı. Eski günlüğünde romanın nasıl başlayıp sona ereceğini de yazmıştı. Söylediğine göre yazmak istediği bu roman, kadının komşusu tarafından bir şüphe neticesinde öldürülmesiyle son bulacaktı.

Neden olduğunu anlayamadım ama gençlik yıllarında günlüğünde sıkça söz ettiği o kadınla ilgili yazdıkları birden bire kesilmiş ve daha sonra ondan hiç bahsetmemiş.

[ikiyanayasla]

Ninni

...Bu ninniyle sana, varlığında hayat bulmuş üç kişiye ait ruhların, saygı duyulması gerekmeyen anılarını da gönderiyorum. İlki öldüğünde 12 yaşında ya vardım ya yoktum. Bilemiyorum tam olarak ne zaman beni terk ettiğini. Hiç beni sevmemiş ki bana hissettirmeden çekip gitmiş. Ya da beni sevme ihtiyacı hissettirememişim ona. Gün gelirdi bana zevkli oyunlar bulur gönlümü hoş tutmaya çalışırdı. Beni uzaktan, sefalet içinde yaşayan bir afrikan'a bakar gibi, acıyan, ilgi duyan sahte mimiklerle izlediğini, gittiğinde onu hatırlamaya çalışırken keşfettim. Maalesef geç kalan bu keşiflerin de insana bir nefes acı sigara tadında geldiğini sigarayı ilk kez tattıktan sonra anladım. İşte, sigaradaki dumanın giderken geride bıraktığı küller gibi beni kül tablasına silkeleyip gitmişti. Henüz o zaman filmler de sigara külleri de siyah beyazdı, güzeldi tabi ki, hayatın acısı da bu iki renk gibi sade ve az nikotinliydi. Sonra sonra çıktı acının anlaşılmasız değişik renkleri. Bana çok şey öğretmemişti bunun dışında. Oysa ben fazla ilgi beklemişim bir bebek gibi, gereksiz bir güvenin boyunduruğuyla, bilinçsizce, kaygısızca ona değişik roller yüklemişim. Oysa, her nehirin kendi yatağını derine doğru kazdığını da gözümünden kaçırmışım. Gerçi gözden kaçmaması imkânsızdı. Her şey bedavaydı. Düşünmek, yemek, içmek, hava, su. Tıpkı bir kadın ve erkekten dünyaya gelmenin bedava olması gibi. Neyse ki o en doğrusunu yapmıştı kendince. Gitmesi gerektiği yerde gitmişti. O benim büyüklüğümü. Huzur içinde yatsın.

İlk ölümümün tadına alışmaya çalışırken, yeşil gözlü, buğday tenli, yüzündeki benlerle daha da güzel hale gelmiş; sakın bir ormanda esen rüzgarın, ağaçların üst dallarında bıraktığı kulak okşayan hışırtısı gibi mest eden bir sesi olan; gözlerinde, daima sevecenliğin ve boşvermişliğin ışıltısını taşıyacak kadar bana yakın, fırsatını buldukça ukalalığı yanından ayırmayan bir kız tanıdım. Nefesini ilk kez sol yanağımda hissettiğimde alçıya alınmış bir kol gibi içten içe bir sıcaklık sardı her yanıma. Tek başıma olduğumda gözlerimi kapayıp hep o anı hayal ettim, her defasında gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alarak onun kokusunu hatırlamaya çalıştım. Hatırlıyordum. Bu anı yakaladığımda derin bir nefesle onu bencilce içime hapsettim. Bilmiyordum ki o da pek farklı değilmiş. Ömrümde bir daha asla duymadığım bir tedirginlik ve heyecana kapılmışım. Kimileri buna aşk, kimileri de sevgi dedi. Aslında bunun anlamı sadece körü körüne bir tutkuydu. Ben, tam bu haldeyken artık beni izleyen ikinci ruhumun içimde bir köşe kapıldığını ve birincinin bıraktığı yeri doldurmaya geldiğini anlamıştım. Mutluydum. Fakat bu yeni ruh bana öncekinden daha fazla önem vermiyordu. Ben ne düşünsem benden önce kendisi yapıyordu. Kıskaçtı. Benim meftun olduğum kızı o da sevdi, ama sonra onu bana verdi. Sevmiştim bu yeni ruhumu. Bazen akli başında olmasa da hep bana çalışıyordu. Tutkun olduğum kızı, ruhumda en önce aşka dönüştürdü, sonra arkadaşına, sonra da alıp götürdü. Meğer bana yeni aşklar gerekliymiş, yenilerini aramalıymışım. Aradım, buldum birkaçını. Kimini uzaktan sevdim, kimini ta içinden. Ama hiç birinin kokusu, ilk kez içime hapsettiğim koku kadar beni alıkoyamamıştı. Hiç biri de acıtmamıştı canımı. Her biri yeni bir taş yerleştirdi gözlerimin önüne. Ama neden? Bir gün, günlerden perşembeydi, ikinci ruhum gidiyorum dedi. Yapılacak daha mühim işleri varmış. Bunu söyler söylemez, düşünmeme fırsat bile vermeden yok oldu. O benim 23 yaşımı. Kulakları çınlasın.

Ardından olgunlaştığımı hissettiğim bir gün, çocukluğum çıktı karşıma. "Hoş geldin" demedim ona. Geç gelen kişiye "hoş geldin" mi denirmiş. O, diğer ikisinden de zalim çıktı. Beni günlerce sorguya çekti. Bunu, benim ona yapmam gerekiyordu ama boşverdim. Düşünmekte olduğum bir çok işim vardı. Alıkoydu beni. İşkence etti. Meğer ne zalim bir çocukluk göndermiş, giden diğer ikisi. Hiç bir şey yapmadım. Ağzımdan bir tek kelime alamadı. Suçluydum. Yalnız bunun vicdan azabını çekecek kadar da iyi değildim ki ben. Sadece boşa geçen yanlış zamanlarda yapılan yanlış şeyler vardı. Her şey tersten yaşanıyor. Tuhaf olan yaşantım değildi. Sadece, dünyanın bana yüklediği gereksiz anlamlar, bozuk bir turşu tadan birisi gibi yüzümü buruşturmamı istiyordu. Ancak benim ne dünün muhasebesini yapacak kadar geniş bir yaşamım ne de bundan sonrasını önemseyecek kadar aradığını bilen bir ruhum var. Çocukluğum, acizliğim karşısında sessiz kaldı günlerce. Kulaklarımı sağır eden bir sessizlikti. Ne sessizliği bozuyor ne de bana güç veriyordu. Onun da yanımda yaşlanacağından korktum. Sonra yavrusunu kaybolmaması için sıkı sıkıya bileğinden tutan bir anne gibi kavradı bileğimi. Götürdü beni eski ruhlarımın yanına. Daha derine yerleştirdi, üzerime temiz, yağmurun yeni ıslattığı bir toprak attı. Bunu yaparken hiç ses çıkarmadım, mızıkçılık yapmadım. Tıpkı söz dinleyen bir çocuk gibi. O benim 32 yaşımı. Toprağı bol olsun.

Şimdi burada her yer göz alabildiğince karanlık. Kemiklerime kadar işleyen soğğun himayesinde, eski günlerimi unuttum. Mutluyum artık. Çünkü gerçekleşmeyeceği hissine kapıldığım hiçbir ümidim yok. Her şey duru, anlaşılır ve formüle edilmiş bir yaşamın hissini veriyor bana. Çocukluğum, bir gün üzerimdeki toprağı aralayıp beni tekrar dünyaya gönderir mi bilmiyorum. Gönderip de ne olacak ki, iyiyim burada. Zaman zaman ziyarettime gelen dostlarım var. Dünyalarından konuşuyoruz. Benim dünyama öylesine benziyor ki anlattıkları. Yalnız anlamadığım bir şey var: Neden onlar dünya yaşamına alışmaya çalışıyorlar, neden ölmediklerini gizliyorlar. Hâlbuki onlar da en az benim kadar ölümler. Tek farkımız var. Ben toprağın içinde nefes alıyorum ve gerçek bir hayat paylaşıyorum diğer vakitsizlerle, oysa toprak üstünde canlı taklidi yapanlar bilinçsizce yarattıkları kaosun başrolleri olmaya niyetliler. Ey ölümlüler! Sizin de benim gibi çocukluğunuz olsa, tutar kolunuzdan sizi huzura hapsederdi. Elleri dert görmesin.

Şimdi amansız bir uykunun eşliğindeyim. Büyüklüğüm, 23 yaşım ve çocukluğum konuşuyor tepemde. Varsın

konuşsunlar. Ninni gibi geliyor fısıltıları...

[ikiyanayasla]

Kargaşadaki Yalnızlık

Parmaklarının ucunda dokunduğu tuşların görüntüsü olarak önündeki parlak led ekrana değil de doğruca yüzüme bakıyordu. Sanki elektronik sistem doğrudan benim yüzüme sirayet ediyormuşçasına birbirimize ve de gözlerimizin içine odaklandık. Şubedeki insanların sıra beklerken aralarındaki konuşmaların yarattığı uğultuyu dahi hissetmez oldum. Güzelce bir gülümsemesi, bal rengi gözleri kumral saçları, sinirli elmacık kemikleri, asi dudakları arasından "yardımcı olabileceğim başka bir konu var mıydı Emir Bey?" dediğinde o da ben de bu bekleşin uzamasını istiyorduk. Hatırlayamadığım bir talepte bulundum. O söylediklerimi yaparken bir banka şubesinde çalışan görevliden sabahın bu vaktinde, o kadar çok derdin sıkıntının arasında böylesine etkilenmiş olmama şaşırđım. Şaşkınlığım uzun sürmeden "keşke bu işlem akşama kadar sürse" dedim kısık bir sesle ancak onun duyabileceğı bir tonla. Bu sözün üstüne yüzünün kızarmasını bekleyebilirdim oysa ki O mekanikleşen bir tavırla "bankamız, işlemlerinizde size yardımcı olmaktan memnuniyet duyacaktır" dedi. Bende içimde "kahrolası bankacılık sektörü tüm çalışanlarına kalıplaşmış cümleler öğretiyor" dedim. Söylediklerini pek umursamamışım gibi bir tavırla "sizi yormak istemem" cümlesi çıkıverdi dilimden. Ne saçma bir diyaloga doğru yol alıyorduk. Dikkatimi başka yöne çevirmeye çalıştım. Kıyafetlerini inceledim. Topuz yaptığı kumral saçlarının altında resmi bankacı kadın üniforması tarzında giyinmişti. Ama aramızda duran bankoya daha da yaklaşp kollarımı oraya dayadığımda parfümünü hissettim. Hissetmez olaydım. Şimdi ben her kalabalık insan grubunun içinde onun parfümünü hissettiğimde herkes ona benzeyecek, hepsinde onun yüzünü arayacak, ve eğer onunla tanışmazsam parfüm kokusuna dayalı bir platonik aşk gelişecek. Benim huyum da bu işte. Bir güzelde tonlarca hoş özellik görürüm ama parfümü onun kimliğı olur. Bu hataya düşmemek için hemen adını sordum. Deniz Hanım'ın adını öğrendiğimde bana doğru uzattığı sol elindeki dekontu alırken yüzük parmağının boş olmadığını farkettim. Keşke bu günü yaşayacağıma Sait Faik ile bir balıkçı kahvesinde oturup "yalnızlığın doldurduğu dünyadan" sözediyor olsaydık. [ikiyanayasla]

Damlacıklar...

Yağmur, sabırsızca ve fakat sonu gelmesi istenmeyen bir film seyredencesine yağıyordu. Her taraf sessizdi. Sanki yağmura saygısızlık yapmamak için tüm sokak huşu içinde yağmuru dinliyordu. Camdan süzülen yağmur damlaları gibi yavaş yavaş bir damla gözyaşı süzüldü kirpiklerinin arasından. Özlemişti. Cama düşen yağmur damlalarına camın öte tarafından dokunmanın imkansızlığı kadar imkansızdı tekrar sevdiğinin elini tutabilmesi. Yağmur usulca anılarını yıkamaya devam ediyordu. Ancak yağmur değil kar bile olsa içindeki hüznü ve üzüntüyü örtemezdi. Yağmur damlaları gökyüzünden sokağa değil yüreğine doğru düşüyordu. Onu kaybettiği gün yaptığı hatayı yeniden hatırladı. Ömür boyu hatırlayacağı olayı tekrar hatırlamanın verdiği elem ve ızdırabı hiçbir sözcük anlatamazdı. Yağmur, yüreğinin derinlikleriyle birlikte sevdiğinin toprak içindeki bedenine de ulaşabilirdiydi! diye düşündü. Yağmur, zamana ve duygularına tanıklık eder gibi hızlanıp sağanak halinde cama vurmaya başladı. Kara kara bulutlar arasında çok uzaklardaki bir şimşek görülebiliyordu. Bir sağanak yağmurda sırsıklam ıslandıkları bir günü hatırladığında dünyada ilk yaratılan insan olsa ve kendisinin dünyada tek insan olduğunu bilerek yaşaması gerekse bile bu kadar üzülmeyeceğini düşündü. Yağmur tüm karanlığıyla benliğinde yaralar açarken kaybettiği sevdiğinin iç çekmelerini hissediyordu...

Garip Bir Adam

[ikiyanayasa]“Selim İleri okumanın zorluğunu ancak onu okuyanlar bilir” diyerek elindeki kitabı ona kıyamayarak usulca masanın üzerine bıraktı. Beklemeye devam etti. Gelsindi artık. Gelmesini beklediği kişinin şu anda gerçekten beklediği kişi olmadığını bile bile içinden geçirdi onun gelmesini. Faydasızdı ve çaresizdi tüm bu düşünceler. Sıcak bir yaz gününün çorak Anadolu toprağını çatlatması gibi beyninin çatladığını hissetmiyordu. Aslında hiçbir şey hissetmiyordu. Bomboş bakıyordu duyamadığı sokağın gürültüsüne. İnsanlar saçma sapan bir senkronla yürüyordu. Sokak baştan sona bir akrostijdi ama ne yazdığını seçemiyordu herhalde. Zihninin aldanışlarıydı bunlar. Amaçsızca, kendince sinirleniyordu hayata. Onu duyan, bilen, fark eden kimsenin olmamasına mı yansındı, yoksa ruhunu yeşertecek eksik yanının burada olmayışına mı! Hiçbirinin farkını netleştiremedi.

Saf çaycı çırağının masasındaki boş bardağı alışını izledi. Önce işaret parmağı ve orta parmağını bardağın içine geçirip diğer parmaklarıyla da sağlamca tuttuktan sonra bardağı tepsiye bıraktı, ardından da çay tabağını tepsideki diğer tabakların üstüne. Masada duran kullanılmamış şekere hiç dokunmadı. Burası ya çok zengin bir çay ocağıydı, ya da bu saf çirak masada az biraz mağrurca oturan tatsız tuzsuz mendebur müşterisinin görüntüsünü tatlandırmak için farkında olmadan bırakmıştı iki beyazımsı küp şekeri.

Çirak: “Ağabey, tazeleyeyim mi?” Dedi.

Önce anlamadı, “ne” dedi, ama aslında soruyu duymuştu, duyduğunu kavradı ve “sonra” dedi.

“Sonra” ne demekse. Sonra bir bardak çay içsen ne olur, içmesen ne olur ki. Düşündü, düşündü. Bir meczup gibi gözlerini kısıp komikçe etrafına baktı. Önemsizce, her zaman “çok da tın” dediği zamanlardaki gibi yüzünü buruşturdu Nazlı’nın son söyledikleri aklına geldiğinde. “Olsun, yüreksiz de yaşıyorum” dedi. “sen aldın, kaçırdın yüreğimi benden, ama böyle de pekala yaşayabiliyorum” dedi etrafındakilerin duymazlıktan gelebileceği bir tonda. Bir iç çekişin ardından çaycı çırağına bir göz işareti ile çay sipariş etti. Eline masaya bıraktığı kitabı aldı ve “Söyle Sayru, sen de çayı sevmezsin, değil mi?”

[/ikiyanayasa]

Toz ve Korku

02.11.2003 (Belgrad yakınlarında bir çiftlik evi)

Colin: İngilterede güvenilir bir kaynaktan öğrendiğim bilgiye göre terörist bir örgüt İstanbulda bombalı eylem yapacaktı.

Dejan: Bize bir şey düşer mi?

Colin: Birkaç hedef varmış. Bunlardan birisi de büyük bankalardan birinin merkezi olacakmış. Henüz net değil.

Hjung Le: Ooh kasa patlatmak için paha biçilmez.

Dejan: Hazırlıklara başlayalım. Oscar ve Ratko da bizimle. Colin sen ayrıntıları öğren.

Colin: Bankanın büyüklüğünü, yerini öğrenip kaçış planını ve diğer detayları planlamamız gerekiyor. Patlama günü erkenden bankaya sızıp, patlama esnasında banka içinde güvenli bir yerde olmalıyız. İstanbul'da bir çöp kamyonu, çöp işçisi kıyafetleri, çöp bidonu vs. malzemeleri vs. her şeyi temin etmeliyiz.

13.11.2003

Colin: Banka belli oldu. ADGH Bank Genel Müdürlüğü diye bir yer. Levent semtindeymiş. Etrafında iş merkezleri varmış. Moder bir bina. Bir o kadar da zaafı olan bir bina. Yüksek ihtimalle ana kasalar bodrumdadır. Teröristler sabah saatlerinde bir araç dolusu bombayı patlatacaklarmış. Büyük bir patlama olacakmış. Bu yüzden sabah saatlerinde içimizden en az iki kişi bankanın içinde olmalı. Hjung Le bankada güvenlik kodlarını kullanan görevlinin bilgisayarını ele geçirip kodlara ulaşmalı. Ardından olay günü fiziki anahtarlar kimdeyse onu etkisiz hale getirmeliyiz. Bomba patladığında ise harabeye dönecek olan binada herkes dışarıya kaçarken kasa dairesine inip en son personeli de etkisiz hale getirip kasaları açacağız. Kasa alarmı ötecek ama hiç önemli değil. Çünkü bombanın binanın her yerinde zarar meydana getirmesiyle tüm alarmlar çalışıyor olacak. Güvenlik kodlarını ve anahtarları kullanıp kasaları açtıktan sonra paraları ve diğer kıymetli eşyaları çöp poşetine doldurup temizlik işçilerinin kullandığı çöp bidonlarına dolduracağız. Ortalık yatışınca kadar bekleyeceğiz. Muhtemelen akşama doğru enkaz kaldırma ve temizleme çalışmaları başlayacak. İşte tam bu sırada aramızda Türklere en çok benzeyen ve Türkçe bilen Ratko temin ettiğimiz çöp kamyonu ile bina çıkışına yaklaşacak. Biz de el çantalarımızdaki çöp işçisi kıyafetlerimizi giyip içerideki para dolu çöp bidonlarıyla dışarı çıkacağız. Hepsini çöp kamyonuna boşaltıp oradan uzaklaşacağız.

Ratko: Ne zaman yola çıkıyoruz?

Hjung Le: En geç 16-17 kasımda İstanbul'a yerleşmemiz lazım.

20.11.2003 İstanbul

Üşüdüğünü hissederek uyandığında biraz evvel gördüğü rüyayı hatırlamaya çalıştı. Hz. Süleyman ve cinlere yaptırdığı tapınağını inşa edilirken görmüştü. Her şey öylesine ihtişamlıydı ki kendisini tapınakta çalıştırmak isteseler oraya yakışmayacağını düşündü. En iyi eserler doğaüstü güçlerle mi inşa ediliyordu! Elbette bilimsel olarak bu kabul edilmemeliydi ancak fakülteden yeni mezun olmuş zihinlerde böylesine karışıklık olabileceğini düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Gece gündüz çalışıyor, uykusunda dahi bitmek bilmeyen ilk işini bitirmeye çalışıyordu. Fakülte sonrası işe başladığı küçük bir şirkette sorumsuz bir mimarın yanına vermişlerdi onu. Doğal olarak iş onun üstüne kalmıştı. Hayat akademik olarak kağıt üstünde durduğu gibi durmuyordu. Artık sokaklar, binalar ona kargacık burgacık çizim karmaşaları olarak görünüyordu. Hemen hazırlandı ve yolu koyuldu. Bindığı ilk otobüsten yarı yolda indi. Bir müddet yürüdü. Çizimlerinin yetersizliğini, yasal prosedürleri düşündü. Kafasını kaldırıp derin bir nefes aldı. İleride Yeni Caminin minaresi görünüyordu. Ne de güzel olurdu Yeni Caminin güvercinlerini yemlemek. Davut Ağanın bitiremeden vefat ettiği bu caminin güvercinler için vazgeçilmez bir yemek alanı olacağını, önünde sevgililerin buluşacağını, İstanbul'a gezmeye gelen taşralıların muhakkak burada güvercinler önünde fotoğraf çektireceklerini yapıldığı zamanda kim tahmin edebilirdi. Arkadaşları arasında yaptıkları şaka geldi aklına: "Söz uçar yazı kalır, mimar ölür eseri kalır. Saat fazla ilerlemeden işyerine varmalıydı. İşe uyum sorunu yaşayan birisi olarak görünmeyi istemezdi. Hemen etrafta bir taksi aradı. Levent'e gitmek için her gün zorlu bir yolculuk yapıyordu ama bol bol düşünce zamanı olduğu için gün içinde yaptığı bu seyahatler dinlenmesini sağlıyordu. Tam o sırada caddenin karşısında bir arabanın kornaya bastığını duyup dikkatini oraya yöneltti. Beyaz renkli bir corolla marka araç ve içindeki tanıdıktı. Asım adındaki komşusuydu ve yanına çağırıyordu. Tereddütsüz sevinerek karşıya geçip aracın kapısını açtı.

- Asım ağabey Hızır gibi yetiştin, işe gidiyorsun değil mi?

Asım ağabey diye hitap ettiği kişi oturduğu apartmanda ara sıra karşılaştığı kapı komşusuydu. Leventte bulunan ADGH Bank Genel Müdürlüğünde çalışıyordu. Her gün servisle işine giderdi ancak bugün kendi aracıyla yollara düşmüştü.

- Günaydın Cemal, uğramam gereken bir yer vardı, o nedenle geciktim. Arabayla yola çıktım.

- İyi oldu ağabey, ben de epeyi geciktim.

- Bir şey olmaz siz serbest çalışıyorsunuz, geciksen ne olur.

- Olsun ağabey, bari saat 11.00 olmadan şirkette olayım.
- Merak etme, trafik açık, hemen ulaşıyoruz.

Birkaç dakika sonra ADGH Bank Genel Müdürlüğü

ADGH Bank önünde her şey olağan haldeydi. Bankada işi olan bankaya geliyor, trafik vızır vızır işliyordu. Sıradan bir İstanbul günüydü. Bankaya giren müşteriler arasında takım elbiselerini giyinmiş halde Colin ve Dejan da bulunuyordu. Türk kültürünün yabancılara olan sempatisini bildikleri için bu durumu kullanıp herkesle iletişime geçerek kendileriyle konuşmaya hevesli biraz İngilizce bilen bir görevliyle bankacılık hakkında konuşmaya başladılar. Dakikalar birbirini kovaladı. Saat 10.55'de kulakları sağır eden bir tufan koptu sanki. Binanın ana caddeye yakın kısımları harabeye döndü. Colin ve Dejan ilk şokun ardından planladıkları gibi çalışmaya başladılar. Her tarafı alarm ve insan çığılığı sarmıştı. Teknoloji ve yarattığı bina cehennem alanına dönmüştü. Dışarıdaki yaşantı da pek farklı değildi. Devrilen ve yanan arabalar, yeni gelmiş ambulanslar görünüyordu. Bina önünde trafik ışıklarında kalmış beyaz bir corolla içinde hareketsiz kanlar içinde duruyordu. Artık kötülüğün hâkim olduğu dünyada onlarla birlikte orada pek çok ruh tanrısına ulaşmak için bedenlerinden ayrılmıştı. Peki ya yaşayan ölümlüler ne yapacaktı?

NOT: 1- Bu öykü, 20.11.2003 tarihinde İstanbul'da HSBC Bank önünde gerçekleşen terör eyleminde hayatını kaybedenlerin anısına kaleme alınmıştır.

2- Belirtilen tarihte terör eylemi sonucu gerçekleşen patlama hariç öyküde anlatılanlar gerçek olmayıp hayal ürünüdür.

[ikiyanayasa]

Eczane

Soluk ışıklı küçük, eski dekorlu nöbetçi eczanenin içerisinde bekliyordu. Oldukça kalabalık olan eczanedeki müşterilerle, bir tanesi bilgisayar başında diğeri tezgahta, tüm gülyüzlü halleriyle iki tane kadın çalışan ilgileniyordu. Metal profilden çerçeveleri, geniş camları olan, her yerinden rüzgar giren, ısıtılamamış eczanede giriş kapısının sağındaki kolonun yanına yapayalnız bırakılmış eski, sarı suni deri kaplama demir profilden sandalyeye oturdu yaşlı mağrur, sert ve sürekli kızgın bakışlı emekli adam. Eczacı kadının herkese oturmasını buyurduğu “sizi bekletmeyelim, biraz oturun lütfen” şeklindeki kesin talimatıyla önce kendisinin oturduğunu hissetti yaşlı, yorgun, kızgın bakışlı adam. Nedendir bilinmez ceplerini yoklayıp camekan ardındaki raflarda bulunan ilaçları gözüyle süzdü, “tylol hot, aferin, katarin” vs. birkaç tanıdık ilaç haricinde diğerlerini hem anlamadı, hem de kendisi için önemsiz olacak ki hiçbirini hafızasına kaydetmedi. 1980’lerin modası olan kıvrıcık saçlı, geniş tel çerçeveli yaklaşık 50-55 yaşındaki tezgah arkasında ayakta bekleyen ve ilaçları bulan eczacı kadın, müşterilerden çingene görünümlü kadının telaşlı sorusuna:

-“Yok, yanlışlıkla vermem ama reçetede yazı çok kötü, yine de tereddüt ederseniz pazartesi doktora sorarız” dedi ve akabinde çingene görünümlü, şalvarlı, esmer kadının yanındaki, ondan biraz daha uzun boylu, siyah ceket, gri kazaklı çingene görünümlü adam güldü. Kadın, adama:

-“Neden gülersin, yanlış ulmasındansa iç almayalım, kurkarım ben” dedi.

Adam alaycı şekilde:

-“Yok beya, ben doktorun yazısına gülerim, okur bunlar, yanlış vermezler” dedi.

Kadın sesini kesti, yahut eski püskü sandalyesinde yaşlanmakta olan yaşlı kızgın adam, çingene görünümlü kadın ile ona benzeyen yanındaki adamı dinlemeye son verdi. Yaklaşık on saniye sonra kadın:

-“Bişey ulmasından kurkarım ben napayım” dedi.

Dikkat etmemeye çalıştıkça bu söyleşi dikkatleri çekiyordu. Olaya müdahale etme ihtiyacı hisseden bilgisayar başındaki, reçeteleri sosyal güvenlik sistemine kayıt ve kontrolle görevli balık etli, 40 yaşına yaklaşmış, egeli bir abladan teyze olmaya hazırlanan kadın ise hem çingene görünümlü kadına laf yetiştirmeye başlıyor hem de reçetelere bakıyordu. O eski sandalyede unutulduğunu düşünmeyen yaşlı, kızgın, artık herşeyi kabullenmiş görünen adam bekledikçe bekliyordu. Cep telefonunu çıkarıp baktı, tıpkı etrafla meşgul olmamayı isteyenlerin yaptığını hatırlayarak...

Ayrıntıda Gizli Olan

- Hoşgeldin
- Sağol. Yine mi o sitede sadece bakarak vakit geçiriyorsun. Yapacak hiç birşey yok değil mi.
- Evet sitede bugün diyor ki;
- "Para ile alınan sadakat daha fazla para ile mağlup edilir." SENECA
- Edebiyat defterinde bu sözün de diğerleri gibi defalarca kullanıldığını ama ne benim ne de başkaları için ne ifade ettiğini anlayamıyorum artık. Sadece harf gruplarının yan yana gelmesinden başka birşey değil.
- ...
- Gidelim, zaman geldi mi?
- Gidelim, zamanın geldiğini anlarız.
- Ya öyle mi, bu önemli, hiç değilse şuursuz olmayacak.
- Herşeyin zamanını insan anlar, sadece hepsini kavrayamaz.
- Sevdiklerimiz için gidiyoruz değil mi?
- Aksi bir durum olsaydı seni götürmez, bunu teklif etmezdim.
- Peki, konuşup anlaştığımız gibi olsun.
- Hissediyorum, çok uzaklardan bir ses yaklaşıyor.
- Hayır.
- Evet, duyuyorum.
- Ben duymuyorum.
- İçinde bulunduğumuz durum sana duymadığını söyletiyor.
- Duymanın ya da duymamanın bize faydası yok.
- Bundan nasıl emin olabiliyorsun.
- Eminim, çünkü bu benim tecrübelerimi sınamaz.
- İmkansız emin olamazsın.
- Sorun duyup hissettiklerimiz değil, sadece geri çeviremediklerimiz.
- Bence bir ümit, bir çıkış yolu vardır.
- Elbette.
- Peki neden ümidin yok.
- Ümit, yaşamak isteyenlerin iradesinin yarattığıdır.
- Yani sorun ümitsizlik değil, yaşama arzusu mu?
- Muhtemelen.
- Beni ürkütüyorsun.
- Seni anlıyorum, dayanılmaz bir ruhla ben de başedemiyorum.
- Haydi o zaman, gidelim.

Kırık Yaşamlar

- "Buralarda adalar çok yakın olduğu için Yunan radyoları da frekansa karışıyor. Bak bir tanesine denk geldik işte" diyordu Cemal, rembetikonun hüzünlü ama bilmeyene garip gelen tınları kulaklarımıza işlediğinde.

- "Evet, ben de daha önce farkettim" diye ilgisizce karşılık verdim.

Bu sırada arabamızla kıyı boyunca M. Beldesine doğru baharın tadını çıkararak, yavaş yavaş ilerliyorduk. Daha önce M.'ye defalarca gitmiştim. Zeytin ve incir bahçelerinde gezintiler yapıp incir ve zeytin toplamışlığım bile olmuştu. Beni en derinlere doğru çeken bu coğrafya, neşeli insanları eskiyle yeninin karıştığı evleri, gri rengin bol olduğu topraklı yolları, yaz mevsiminde aşırı sıcak havası, evlerden gelen zeytinyağlı yemek ve kızartma kokularıyla beni kendine çeken tek yerdir. Şimdi otomobilimin radyosunda çalan rembetikoyu, yaşadığım yer olan Alsancak'ta da çeşitli kafeterya ve barlarda sık sık duyarım, ama hiçbir zaman M. Beldesine geldiğimiz yol boyunca dinlediğimiz zaman kadar beni etkilememiştir. Belki de buraların tarihi bana böyle hissettirdi. Kıyıda uzaklaşıp küçük tepecikleri aştıkça rembetikonun ve ruhumda hatırlattıklarının tadı ve hüzünü hiçbir zaman unutmayacağım. Yanımda oturan iş ortağım Cemal için ise muhtemelen sadece Yunan adalarına yaklaştığımız için radyo frekansının karışmasından ibaret bir olay.

N. Köyünden yokuş aşağı inip M. Beldesinin ova boyunca uzanan zeytin ağaçları arasındaki yamalı asfalt yoluna girdiğimizde, yoldan sıkılmış ve sigarasızlık başına vurmuş aşırı şehir insanı olan, kendisiyle yaptığım ortaklığı her zaman sorguladığım ve iş yaşantımı bir türlü koparamadığım, fakülteden beri arkadaşım olan Cemal'in klasik, şaşırtmayan, kaba, ruhsuz yaklaşımına bir kere daha maruz kaldım:

- "Kardeşim kızartma, pilav, cacık, kavurma, kabak tatlısı yemeye buralara kadar gelinir mi"

"Fakülte yemekhanesinde kıyırık yemekler için sıra beklediğin günleri unuttun galiba, şimdi Ahmet dayının yemeklerini görünce nereye geldiğimizi anlarsın"

dedim pis pis umursamazca sırıtarak.

Yol bizi kendiliğinden M. Beldesinin meydanına getirdi. Meydanda yıllardır değişen hiçbir şey yoktu. Dükkanların eski ve boyası solmuş camekanları, iki tane siyasi parti bürosunun camında asılı, yıllardır ihmal edilerek, değiştirilmeden sergilenen yıpranmış Türk bayrağı, kaldırımlara yer yer serpiştirilmiş, bazı tahtaları sökülmiş ve boyası kalkmış banklar, kimisi kırılmış kaldırım taşları, eski elektrik direkleri, eski püskü evlere taktırılmış ve rengi yine sararmaya yüz tutmuş pvc pencere çerçeveleri vs. Herşey önceki hatırladığım fotoğraftakinin aynısıydı. Geldiğimiz doğu-batı istikametinde sol tarafımızda kalan caminin kot farkı nedeniyle avlusunun altında bulunan ve sokağa bakan Ahmet dayının dükkanının bitimindeki boş kaldırıma otomobilimi park ettim. Cemal tüm köylülüğüne inat olarak;

- "Çok salaş" dedi.

_" "

Birşey demedim. Ciddi, cevap verilecek bir söz değildi. Ahmet dayı belinde önlüğüyle hali hazırda dışarıya attığı üç masanın ikisinde oturan müşterilere servis yapıyordu. Beni görünce henüz tamir ettiremediğini anladığım, daha önce kırılma hikayesini anlattığı, kırık dişini farketirecek derecede samimi, güleryüzlü şekilde;

- "Hoşgeldiniz, buyurun, nerelersiniz", dedi.

- "İş, güç, bir türlü fırsat olmadı" diyerek o boş olan, üçüncü masadaki, dükkana yakın taraftaki sandalyeyi çektim, oturdum. Sandalye her zamanki gibi eski, güven veren, oturan kişiye kendisini Anadolu'nun herhangi bir çay-simit tüketilen kahvehanesinde hissettiren, metal iskelet üzerine oturma tablası konulup kahve-bej rengi bir kumaş kaplanmış bir sandalyeydi. İkimiz de oturunca Ahmet dayı hemen alelacele yanımıza gelip masamızı sildi ve

- "Özel birşey mi istersiniz, olanları mı getireyim".

- "Ne varsa getir dayı", dedim. Ahmet dayı gitti, bizim Cemal kaş, göz işareti yaparak;

- "Özel bir şey ne, oğlum", dedi.

- "Izgara köfte", dedim.

- "Çok özelmış hakikaten, bakalım ne gelecek".

Biraz sonra Ahmet dayı, küçük esnaf lokantalarında kullanılan kirli beyaz renkli, plastik ama porselen görümlü tabaklarında önce kavurma, sonra pilav, sonra salata, daha sonra da üzerine yoğurt dökülmüş patates, biber ve patlıcandan oluşan kızartma tabağı getirdi. Plastik kova ile getirip masanın orta yerine bıraktı. Ben hemen başladım. Cemal önce biraz burun kıvrıp süzdü, sonra başladı ve söylemesini beklediğim için beni gülümseten sözü söyledi;

- "Unutmuşuz böyle yerlerin lezzetini", dedi, eli biraz para gören ve iyi yerlerde yemek yiyebilen sonradan görme küstahlığıyla.

- "Çok güzeldir dayının yemekleri, sen birazdan kabak tatlısının tadına bak da gör"

Tıka basa doyduktan sonra Ahmet dayı yine sokağın karşısındaki kahvehaneye seslenerek;

- "İki çay, iki soda", dedi.

Elindeki tepsiyle müşterilerine çay dağıtan, saçlarının üst tarafı açılmış, uzun boylu, orta yaşlı, zayıf, sarışın çaycı "tamam" anlamında başını sallayarak çaylarını dağıtmaya devam etti. Ahmet dayının zihninde porsiyon algısı büyükşehir restoranlarındaki gibi olmadığı için bir servis tabağına tepeleme hazırladığı, enfes görünen kabak tatlısını getirdi. Yanında bir çorba kasesine doldurduğu, bıçakla olabildiğince küçültmeye çalıştığı ceviz içi ve bir plastik şişede tahin getirdi.

- "Evdeymişim gibi hissettim, ne güzel yermiş burası", dedi Cemal. Çayını içmeye devam ederken;

- "Şu karşıdaki eski bina nedir" diye ekledi, doyduktan sonra etrafını farkedebilen insanların dikkatsiz, ilgisiz tavrını belli ederek.

- "O bir kiliseymiş önceden, şimdi öylesine kendi halinde duruyor. Ben sana sonra anlatırım", diyerek geçiştirdim. Aslında ona, bu kilisenin benim ve Ahmet dayının ve daha birçok kişinin ortak hatıralarını barındırdığını, yıllardır hayatımızın merkezinde, hayatın durmuşçasına hep aynı kalabildiğini, Ahmet dayının her akşam içeceği bir paket sigara ve bir şişe bira parasını şu ufak dükkandan çıkarttığını, sırf bu eski kilise binasının hatırasından uzaklaşmamak için bu dükkana karın tokluğuna çalıştırdığını, aslında ailesinin çok zengin olduğunu, buraların en büyük zeytin ve incir bahçelerinin kendilerine ait olduğunu, ama yaşadıkları yüzünden bu dükkandan kopmadığını, adeta bu kullanılmayan eski kilise binasının bekçiliğini yaptığını söyleyemedim Cemal'e.

Hesap ücretini ödeyip Ahmet dayının hüzünlü, içten bakışlarına "Allahaismarladık" diyerek otomobilimize binip dönüş yoluna çıktık. Bir süre sonra aynı yollarda, benzer duyguları yaşarken buldum kendimi. Sanki, bu insanların buralara mübadeleyle ilk geldikleri zamanlar aklımda canlanıyordu. İlk mübadeleyle gelenleri hiç görmemiştim elbette. Yunanistan'dan getirilip buradan gidenlerin karşılığı olarak bu köylere yerleştirilmişlerdi. Bu köyler yıllar içerisinde büyümüş, hatta M. Köyü, M. Beldesine dönüşmüştü. Yaşadıkları yer, Anadolu, Ege Bölgesi olsa da en eskileri, en yaşlıları geldikleri yerleri hiç unutmadıkları gibi halen kendi aralarında rumca konuşuyorlardı. Bazıları "bizim oraların zeytini buralara benzemez, bizim toprakları daha lezzetlidir" diyerek bir türlü yaşadığı yeri kabullenemedi. İlk nesil bir türlü alışamamıştı. Bunların arasında benim babaannem ve yaşlıları da vardır. Evet, babaannem, dedem, diğer akrabalarım. Hepsi buralıydılar ya da karşı tarflıydılar. Ahmet dayı da öyle ama ona kendimi hiç tanıtmadım. Önceleri Ahmet dayı ile dedem aynı kıza aşık olmuşlar. Ahmet dayının zengin ana, baba ve kardeşleri küçük Ahmetlerinin köyün en güzel kızı da olsa fakir bir ailenin kızı ile evlenmesini istememişler. Ee tabi bahçesinde zeytinlerini toplayan ailenin kızına aşık olan Beyin en küçük oğluna bu kıza yakıştıramamaları çok normal. Gel zaman, git zaman Ahmet dayı ailesine söz geçirememiş. Kızın, dedemden yana gönlü olmamasına karşın dedem isteyince kızı vermişler ve çok eskilerde kilise olan, sonradan rumlar gidince kullanımdan çıkarılan ve sadece düğünlerin olduğu kilisede dedem ile bizim gelin kızın düğününü yapmaya koyulmuşlar. Bir düğün tertip edildiğinde bizim buralarda çok yemek yenir, dans edilir, içki içilir. Tabancası olanlar havaya ateş eder, çeşitli eğlenceler olur, yine aynı curcuna başlamış. Bu sırada genç, bıçkın delikanlı Ahmet o tarihlerde incir, zeytin tüccarlığı da yapan babasının yazıhane olarak kullandığı, yıllar sonra ise Ahmet dayının esnaf lokantasına dönüştürdüğü dükkânının önünde masa başında düğün yerine bakarak dertli dertli rakı içip sigara tüttürürken önce alışık olunduğu üzere kilise binası içerisinden havaya sıkılan silah seslerini duymuş, sonra birden bir gürültü duyup toz bulutu görmüş. Kilisenin çatısının çöktüğünü farkedip doğrudan kiliseye koşmuş. Tabi her yer toz, duman, karanlık. Hemen Meryem'i bulmaya çalışmış. Panik ve üzüntüsünün etkisiyle bir taraftan ağlayıp bir taraftan etraftakilere bağıryormuş. "Ne yaptınız Meryem'ime, nerede Meryem'im" diye haykırıyormuş. Yaralanmayan ve çatı enkazını kaldıranlara, etraftan duyuş yardım için gelen köylülere, üzüntü ve sinirinin etkisiyle belindeki silahı doğrultup "Hemen bulun yoksa sıkırım" diye tehdit ettiği bile olmuş. Ama nafiye. O gece çöken çatının altından sağ kurtulanlar olmuş, olmasına fakat Meryem dahil sekiz kişi canını orada teslim etmiş azraile. Dedem kemiklerindeki kırıklarla bir yıla yakın yatalak kalmış. Tahkikat neticesinde sürekli kilise içerisinde yapılan düğünlerde atılan mermiler ve tahtalarının çürük ve bakımsız olması nedeniyle çöktüğü tespit edilen çatı tekrar köylüler tarafından onarılmış, ancak bir daha düğün yapılmayıp kapısına kilit vurulmuş. İyileşen dedem daha sonra babaannemle evlendirilmiş. Sonrasında da İzmir'e göçmüşler. Ahmet dayı ise hayattan kopmuş vaziyette yıllarca hiçbir şey yapmamış. Kimseyle evlendirememişler. Babası vefat ettikten sonra babasının yazıhane olarak kullandığı dükkânı lokanta dükkânına çevirip kardeşleriyle bütün bağı koparmış.

Bu olayı bana hepsi uzaktan-yakından bir şekilde akraba olan anneannemin yakın arkadaşı, rahmetli Meryem'in kız kardeşi anlatmıştı. Benim hala tam olarak sırrına erişemediğim bir şekilde "Ahmet, o dükkanda Meryem'e verdiği sözü tutuyor" demişti.

Üniversite yıllarında okulu bırakmak istediğim buhranlı bir dönemimde M. Beldesine gidip Ahmet dayıdan yemek yedim. Daha sonra birkaç kez ziyaret edip kendimi tanıtmak, bu olanları sormak, bir de ondan dinlemek, onun gözlerinden izlemek istedim. Soramadım. Bu vefalı adamı rahatsız etmek istemedim. Üniversiteden mezun olduktan sonra iş hayatına başlayınca bir gün akşam vakti Ahmet dayının yanına gittim. Bütün yemekleri satmış, bulaşıkları yıkamış, dükkânın içindeki tek bir lambayı yakmış, bugün benim oturduğum sandalyenin karşısına oturmuş, birasını yudumlayarak kiliseyi seyrediyordu.

Sessiz Yansımalar

Sevgili Dostum Dimitri,

11.02.1991 tarihinde gazetecilik okulundan yeni mezun çırak bir gazeteci olarak usta gazeteci C.S ile birlikte emniyet müdürlüğünde cinayet şube telsizini dinlerken gece 00.40 sıralarında Ş. Bulvarı V. Caddesi No:112 adresinde bir cinayet ihbarı alınmıştı. Apar topar C. İle birlikte adrese gittik. Görevli polis ekibi bizi tanıyınca evden birkaç fotoğraf almamız için bizi evin içerisine aldı. Olay son derece sıradan gibi duruyordu. Ortalık dağınık değildi. Bir telefon-bana hemen ihbarın bu telefonda yapıldığı hissini vermişti- ölenlerden birisinin yanında duruyordu. Bu temiz giyimli, tıraşlı, sarışın gözleri açık olarak koltukta başı sağ tarafına düşmüş olan cesede dikkatle bakarken göz göze geldiğimde yanındaki bir deftere gözüm ilişti. Defter yarım açılmış sayfaları üzerine, koltuğun kadifemsi parlak kumaşına bırakılmıştı. Belli ki birşey anlatmak derdinde olan cesedin yanına yaklaşıp parmak izi bırakmamak için defterin cildinden tutarak ters çevirdim. Okuduğum sayfadakiler beni çok etkilediği için yanımdaki fotoğraf makinemle sessizce fotoğrafını çektim. Evet sevgili dostum Dimitri, aylar sonra bu evde ölenlerin, bu kişiler yüzünden ölen daha başka kişilerin hikayesini tahkikat dosyasından öğrendikçe, çektiğim fotoğrafta yazanları seninle paylaşmak istedim, yoksa sessiz kalmak beni de öldürecekti. Salgılarımla :

“Çıldırmağ üzereyim. Sessizlik o kadar derin ve şiddetli ki, sağır olabilirim. Bu karanlık ve derin sessizliğin içerisinde bir şey fırlayıp beni haklayacak gibi tedirginim ve korkuyorum. Bu korku ve endişeler bir vesvese mi yoksa haklı bir düşüncenin ürünü mü. Yaptıklarımın vicdan azabını mı yaşıyorum. Zihnim mi bu oyunları oynuyor yoksa. Belki de oyunun sonu gelecek ve perde kapanacak. Bu vicdan acımı kim ya da ne dindirebilir. Bu halim bir diyet mi istiyor. Yoo bu kadar basitçe kurtulabilirmiyim. Vicdanımı bir diyetle rahatlatılabilir miyim? Her zaman şükrettiğim ve kalbimi ve ahlaki değerlerimi günah işleme korkusuyla dolduran Tanrım beni affeder mi! Bütün gecelerin karanlığı toplansa vicdanımdaki karanlık sessizliği bastırabilir mi? Tanrım ben nasıl bu hale düştüm. İç sesim sürekli beni altediyor. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca insanın içinde bile olsa yalnızlığın sessizliği kesin olarak beni öldürecek. Dipsiz bir kuyunun dibindeki, katledilmiş bir fani bile benden daha mutludur, bundan eminim. Karanlık yüreğim ve iflah olmaz kötü ruhum, sonunda yapacağını yaptı. Şu duvarlar ki, hissediyorum, karanlık içindeki duvarlar beni sıkıştırıp ezecek. Cezamı çekeceğim. Bu duvarlar içe doğru sıkıştırıp beni pestile çevirecek, eminim. Bunun düşüncesi bile beni hem korkutuyor hem de biraz yüreğimi serinletiyor. Fakat bu da saçma, duvarlar hiç hareket etmeyecek. İçimdeki uhrevi canlılar beni büsbütün köşeye sıkıştırarak. Ne yapabilirim. Bu denli günahları olan insan ne yapabilir. Yaptığım kötülüklerin görünmemesi için yaptığım iyi sayılan şeyler beni iyi birisi, sevilen birisi yapıyorsa bu halde benim günahım ne? Bunları insanlar istedi ve yaptım. Ama gerçek bu değil. Ben kötülüğüm. Kendi kendini sessizliğe, yalnızlığa, kahrolmuşluğa hapseden kişiyim ben. Kabul etmesem de kabul etsem de sessizliğin içerisine çekilecek ve yok edilecek kişiyim”